

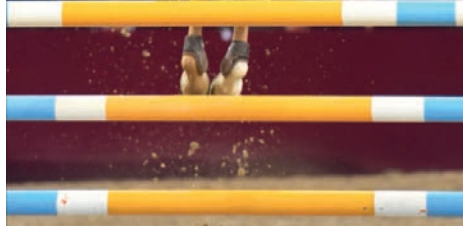

„Ez az, ami igazán

Budai Virág kisiskolás korában ült először lóra, ám ekkor még nem sejtette: jó néhány sikeres versenyeredmény, illetve korosztályi válogatottság is vár rá a Díjugrató Szakágban. A huszonegy esztendőös lovas a Nemzeti Lovardában edz a hazai és külföldi megmérettetéseire, illetve nagy reményekkel készül a szeptemberi időszakra is, amikor megkezdheti egyetemi tanulmányait egy, a szívéhez igencsak közel álló területen.

Milyen érzésekkel szálltál le a nyeregből életed első lovaglását követően?

Hét-nyolc éves lehettem, amikor először ültem lóra a családom egy ismerősénél, Bicskén. Először sétálgattunk, majd ügettünk is egy kicsit, ám ekkor még nem gondoltam arra, hogy komolyabb szinten is szeretném űzni a lovaglást. Nem volt szó különösebb családi indítatásról sem: egyedül dédnagy-

Mary-Lóval, aki még mindig megvan, de mostanra már nyugdíjas éveit tölti.

Milyen élmény volt részt venni az első versenyeden?

Hogy ez pontosan hol volt, arra már nem emlékszem, az azonban élénken él bennem, hogy egyfajta önkívületi állapotban léptem a pályára. Az adrenalin dolgozott bennem, miközben lovagoltam az akadályok között – 80 centis magasságon –, ez pedig nagyon jó érzés volt számomra, így tudtam: ez az igazán nekem való sport, s küzdeni akarok azért, hogy jó eredményeket szerezhessek benne.

A díjugratást napjainkban a lovasportok legnépszerűbb szakágaként tartják számon. Mely elem fogott meg téged leginkább?

Korábban kipróbáltam magamat a díjlovaglásban is, ami számomra túlságosan is „nyugalmas” műfajnak bizonyult. A díjugratásba viszont már az első adandó alkalommal beleszerettem. Különösen nagy élményként élem meg a versenyek hangulatát: amikor bemegyek a pályára, s csak én meg a lovam vagyunk, miközben abban az egy percben minden tekintet ránk szegeződik.

Éppen ezért annyira fontos, hogy tökéletes legyen az összhang ló és lovasa közt. Mennyire egyszerű, vagy éppen nehéz ezt elérned?

Mindennek az alapja, hogy verseny közben a ló kizárólag a lovasra koncentráljon, s ne vegye el a figyelmét a pálya melletti jövés-menés, mindemellett pedig, ha a helyzet úgy hozza, korrigálnia is szükséges egy-egy hibán. Ezt persze nem könnyű elérni, de szerencsére van egy remek edzőm, ifj. Petrik Béla, aki a lovaglás minden elemében a legmesszemenőbb módon tud felkészíteni. Őt, illetve a már viszávonult holland díjugrató lovas, Emile Hendrixet, valamint a brit Scott Brasht tartom példaképemnek.

Te magadra mely eredményeid miatt vagy a legbüszkébb?

Szívesen emlékszem vissza a három évvel ezelőtti salzburgi junior Grand Prix-re, ahol 135 centiméteren negyedik helyezést értem el. Ekkor volt az utolsó évem az ifjúsági kategóriában, azóta a fiatal lovasok közt versenyzem, ami kemény feladatot jelent számomra, hisz rengeteg az ügyes, sokat tapasztalt versenyző a me-

apámról tudok, aki gyakran ült lovon – annak idején huszárként szolgált ugyanis.

Aztán egyszer csak megváltozott minden: a lovaglás a szenvedélyedé vált. Mi volt a fordulópont?

A szüleim egyre gyakrabban vittek lovagolni, egy idő után pedig határozottan érezni kezdtem, hogy hosszú távon szeretném elkötelezni magam a sport mellett. Többen biztattak is erre akkoriban, mond-

ván, hogy látják bennem a kellő tehetséget. Közben persze a lovak iránt is egyre erősebb volt a kötődésem, így a szüleim számára adódott az ötlet, hogy megajándékoznak egy saját lóval, akit Mary-Lónak neveztem el. Ekkor dőlt el minden. Tizenegy éves voltam, amikor lettem a rajtengedélyvizsgát, majd elkezdtem díjugratóversenyekre járni. 120 centiméteres akadálymagasságig bezárólag lovagoltam

nekem való!”

zönyben. Ugyancsak Salzburgban szereztem tavaly ezüstérmet az Amadeus Horse Indoors nagydíjon, a verseny legjobb magyar teljesítményét elérve, erre szintén nagyon büszke vagyok.

A hazai és külföldi megmérettetések alkalmával sok lovas közt megfordulsz. A közös érdeklődési kör eredményezi azt, hogy könnyen kötnek barátságok?

Vannak, akikkel könnyű baráti viszonyt kialakítani, ugyanakkor olyanok is akadnak, akik zárkóztak, és csak a verseny-

re koncentrálnak. A külföldiek közül személy szerint a holland lovasokkal vagyok a legjobb kapcsolatban, a magyarok közül nagyrészt mindenkiel jó viszonyt ápolok. Persze, mint minden más sport esetében, a lovasok közt is nagy a rivalizálás, hisz mindenki igyekszik jó eredményeket elérni.

Milyen összetevőkre van szükség ahhoz, hogy jó eredményeket érj el a versenyeken?

A felkészüléshez rengeteg munka és alázat szükséges, de szerencsére mindenben

támaszkodhatok a remek edzőmre és a családomra. Három éve, hogy a Nemzeti Lovardában készülhetek a versenyeimre: hetente kétszer ifj. Petrik Bélával edzek, ekkor általában ugró- és gimnasztikaedzéseim vannak, illetve gyakorlom a vonalakat is. Amikor egyedül tréningezek, akkor egyebek mellett az idomítással foglalkozom. Jelenleg három lovat lovagolok egyébként, Hoberlinát, Liithyét és Baileyst, utóbbival ugrom a magasabb, 140 centiméteres akadályokat.

Úgy hallottam, a tanulásban is gyakran sikerül átugranod a magas léعت. Hova jársz most iskolába?

Ez év szeptemberétől az Állatorvos-tudományi Egyetem hallgatója leszek. Kiskorom óta nagyon szeretem az állatokat, ezért édesanyám mindig is igyekezett e pálya irányába terelni, de én sokáig – édesapámat követve – jogász szerettem volna lenni. A gimnázium utolsó két évében aztán beláttam, talán mégis inkább az előbbi út való nekem, így felvételiztem az említett egyetemre; most passzív tanéven vagyok, mivel szerettem volna ezt az egy évet versenyzéssel tölteni.

Feltételezem, ez esetben nemcsak a lovaglásra, hanem az egyéb hobbiidőre is több idő jut. Mivel foglalkozol szívesen szabadidődben?

Ha tehetem, szívesen futok, bár ez a rossz térdeim miatt nem mindig megy úgy, ahogy szeretném. A kutyáimmal – két golden retrieverem van – ugyanakkor bármikor kapható vagyok egy kis sétára, ez mindig kikapcsol. Ezek mellett síelni szoktam.

A 2020-as esztendő beköszöntével milyen célokat, feladatokat tűztél ki magad elé a versenyzést illetően?

Lesz versenyem Hollandiában és Olaszországban is, illetve készülök a fedeles díjugrató döntőre is, ezeken kívül pedig minél több minősítőversenyen szeretnék részt venni. A szezon számomra február végén indul, s az első megmérettetésem előtt bő egy hónappal kezdődik az intenzív készülés: miután ismét „hadrendbe” állítottuk a pihenőjüket tölthő lovaikat, heti két ugróedzéssel készülők majd velük.

FOTÓ: SOMOGYVÁRI ANETT, HAJDU KRISZTINA ÉS ARCHIV

Szőcs Attila